

NEREGĖTA NEGIRDĖTA

Vakarė žvaigždė jau paklojo aukso lovelę.

– Čiūčia liūlia, saulute!

Tai minkštai išpurentas patalėlis! Tai baltas kaip sniegas apklotėlis! Saulelė padėjo galvą ant rožinio debesies priegalvėlio.

– O ta ta ta, kaip gera!

Buvo beužsnūstanti, bet dar kartą žvilgtelėjo į žemę.

– Ar baltagalvė papievio ramunė jau miega? O bitutė Pilkutė gal dar tebekorinėja žiedelyje?

Ramunėlė merkėsi, supama švelnaus pievų vėjelio. Bitutė Pilkutė ratuota skubėjo į namučius.

– Saldaus miegelio, ramunėle! Labanakt, bitute!

Saulutė pabučiavo užmerktas gėlės akutes, paglostė permatomus bitės sparnelius. Paskui ji vėl padėjo galvą ant rožinio priegalvėlio, užsitraukė baltuoju debesėlių apklotu, užsimerkė ir užmigo...

Kiškelis, vardu Baltkakliukas, tupėjo kadagyne, grukšnojo dobilo lapelį ir liūdnamai sau mąstė, žvelgdamas į šviesų padangės taką, kuriuo nuėjo saulė. Nei lapė, nei vilkas – niekas jai kelio nepastojo. Vakarė žvaigždelė paklojo lovelę. Ji išmiegos kiaurą naktį, sapnuodama gražųjį Vingrutį, tokį mielą upelį, į kurį per dienų dienas neatsižiūri. Ir tik vieversėlis prikels ją auksiniu savo varpeliu. Baltagalvę laukų ramunę užliūliuos ant savo rankų vėjelis pūtėjėlis, ir niekas nepažadins jos iš miego. Nebent tik besiaučiąs, beišdykaująs naktinis drugelis, nebent tik apsisapnavęs rasos lašėlis, besiritąs žemėn nuo laibutės smilgos... Bitutė Pilkutė nuskris į savo namelį, ramiai atsiguls į korio lovelę.

Ak, tik jis, širmas lankų bėgūnėlis, neturi kur galvelės priglausti. Tik jam, vargdienėliui, raselė – paklodėlė, miglėlė – apklotėlis. Paukštelis pasivers savo gūžtoje, lapelis sušlamės – jau ir gyvas. Dairykis, ar

lapė Ruduodegė nesėlina, klausykis, ar vilkas Pilkas negalanda aštrių savo dantų, ar vanagas Kumpasnapis neplasnoja viršum galvos. O ir žmogus, nežinai, ką sugalvos.

– Ojojoi, varge varge!

Štai kiek čia seniai šitame pačiame kadagyne Baltkakliukas sėdėjo ant kelmelio greta savo Džiugutės. Nespėjo jis parsivesti ją į šį kadagyną, nespėjo padėkoti jos motinėlei, kad tokią gražią, tokią gerą dukrelę išaugino, nespėjo ir visų dainelių jai išdainuoti, štai ir nebėra jos...

Vakarų žaros blėso. Ėmė slankioti šešėliai, tamsūs, niūrūs. Kiškeliu Baltkakliuko širdį suspaudė toks liūdesys, jog, rodos, tiesiog iš jos gelmių išsiveržė daina:

*Kur vėjelis pučia,
Vis mane užpučia,
Kur lietelis lyja,
Vis mane užlyja.*

Paskui jis nutilo ir klausėsi. Jam atrodė, kas suvirkavo šermukšnis, ten ant griovio krašto vienišas bestovįs.

– Aha, ir jam nelinksma... Eisiu pas jį – būsimė du tokiu.

Baltkakliukas jau buvo bešokuojąs, bet staiga kažkas sušlamėjo ir suūbavo:

– Uū, uū, u!

Kiškelis krūptelėjo, suskliautė auseles, išplėtė akeles.

– Uūūū, u!

Kiškienėlės balsas. Bet kurios? Gal kokios nepažįstamos?

– Uūū, uūū, u! – skambėjo balsas.

– Uūū, u! – kartojo jį aidas kažkur toli krūmuose.

„Aha, ar tik čia nebus dėdienė Iškirptausienė!“ – pagalvojo Baltkakliukas. Iškirptausienė – dėdės Iškirptausio pati. Iškirptausiu buvo pramintas kiškeliu dėdė, kartą pakliuvęs po pjaunamąją mašiną kviečių dirvoje ir šį savo žiopliškumą apmokėjęs, laimė, tik ausies galiuku.

Kiškelis dar pasiklausė. Taip, čia dėdienė Iškirptausienė.

– Uū, uū, – atsiliepė jis ir nustrykčiojo per žolę pasitikti jos.

– Uū! Saulele tu žemele, kur mano vaikutis? Kur tu, Žvaigždakėli? Dar kartą atsiliepk, mano aukseli!

– Uū, dėdiene, tai aš, Baltkakliukas.

Bematant jiedu atsidūrė vienas priešais antrą.

– Ak, o aš maniau, kad čia Žvaigždakėlis! Kokia nelaimė, kokia nelaimė! Saulele tu žemele, nebematysiu savo Žvaigždakėlio, – dejava Iškirptausienė letenėles gražydama. – Šaukiu šaukiu, ūbauju ūbauju. Visus krūmus skersai išilgai išlandžiojau, visas pievas ir laukus apsu-kau. Nei saulelė jo matė, nei vėjelis sutiko. Gal vilkas sudraskė, gal lapė pagavo? O gal vanagas nusinešė ar medžiotojas nušovė? Ajajai,

kaip aš gyvensiu be savo mažulėlio!.. – braukė ašaras letenėle dėdienė Iškirptausienė.

– Kada ir kur dingo Žvaigždakėlis? – paklausė Baltkakliukas.

– Vakar rytą dobilienoje. Pačią pirmąją dieną išsivedžiau į laukus. Pačią pirmąją dieną, saulele tu žemele! Ir kaip vandenyje prapuolė. Nespėjo nei laukų platybe pasidžiaugti, nei kvapiųjų dobilėlių iki sočiai prisivalgyti, nei saldžiųjų kopūstėlių kaip reikiant paragauti. Ajajai, kokia aš nelaiminga, – verkė pasikūčkiodama Iškirptausienė. Ašaros kaip lietus lijo jai iš akių.

– Nenusiminkite, dėdiene, – guodė ją Baltkakliukas. – O gal dar atsiras Žvaigždakėlis? Gal, ko gero, ims ir stryktels iš krūmų?

– Kurgi beatsiras, kurgi bestryktels? Šitiek laiko praėjo. Saulele tu žemele, ir už ką man tokia nelaimė? – aimanavo Iškirptausienė. – Ar aš kam bloga padariau? Ar nors kada koją kėliau pas lapę arba vilką? Ar vanagą užkliudžiau? O ką galėjau žmogui padaryti? Nei pievoje žoles numyniau, nei dirvoje javų išlaužiau. Tik po berželiu, kur gulėdavau, raselės atsigerdavau, tik retkarčiais kopūstus darže aplankydavau, tvarkingai po vieną lapelį nusiskindavau. Ajajai, Žvaigždakėli mano, rudnosėli mano! Neberasiu tavęs, neberasiu!.. – raudėjo Iškirptausienė, letenėlėmis galvą susiėmusi.

Baltkakliukui jau ir taip nelinksmas buvo šis vakaras. O čia dar toji vargšė nelaiminga dėdiene. Nors imk ir verk kartu su ja. Graudulys taip graužia gerklę, jog vos ne vos begali žodį ištart. Bet verkti jam nedera – juk vyras! Ir tik ramina Iškirptausienė:

– Neverkite, dėdiene, Žvaigždakėlis atsiras!

– Kaipgi jis beatsiras, saulele tu žemele?

– Atsiras atsiras, pamatysite! – tvirtino Baltkakliukas. – Ar nebeprisimenate, kaip atsirado Lepečkojėlis?

– Lepečkojėlis niekur ir nebuvo dingęs, jis tik užsižaidė pievoje su drugeliais ir nuklydo toliau. Tą pačią dieną susiradau jį. O dabar dvi dienos ir dvi naktys praėjo – šitiek laiko!

Ir dėdiene Iškirptausienė vėl apsipylė ašaromis.

– Sakau, kad atsiras Žvaigždakėlis. Netikite? Aš pats jį surasiu! – tarė Baltkakliukas, nebeįstengdamas kitaip nuraminti dėdienės.

– Argi? – prašvito Iškirptausienės akys. – Saulele tu žemele, argi surastum? Tai paskubėk, Baltkakliuk, vaikel!

Žodis išspruko, ir baigta. Žodis kaip žvirblis: paleidai – ir jau nebepagausi. O ta dėdiene lyg tyčia tokia lengvatikė: iš pat karto ėmė ir patikėjo! „Tai turbūt teisybė, kad skęstantis ir šiaudo griebiasi“, – pamanė Baltkakliukas.

– Skubėk, Baltkakliuk! Tu surasi Žvaigždakėlį. Tu drąsus, vikrus.

Drąsus, vikrus... Ė, ką čia padės toji drąsa, jei teturi tik vikrias kojas? Kas pabijos švelnių letenėlių, buko snukučio ar stačių auselių? Pagaliau, kur dabar tas Žvaigždakėlis?